

opravek je bil, da sem prikimal, če je on rekel da, in da sem odkimal, če je on rekel ne. Te drzne variante, tega poplesovanja za hrbtom D drugega nikakor ne bi zmogel. Sicer pa prva varianta tudi ni bila slaba.

— Skril sem se torej v veži, potajil sem se v temnem kotičku za vrati, slišal sem, kako se Drugi vrača po stopnicah, ves zasopel od lova. Vedel sem tudi, da vse to, kar počnem, niti ni tako izvirno moje, vedel sem, da v resnici vse poteka tako, kot je predvidel Prvi: tudi to je pravilno presodil, da bom zmogel prav toliko poguma, da se bom skril za vrati. In za D drugega je tako in tako vedel, da je pravi nosorog: Drugi bo zdivil skozi vrata slep od besa, ker bo že čutil, ne pa tudi vedel, da se bo zgodilo to, kar je namenjeno: ukrotil bom trepetajoče ude in jo mahnil po stopnicah navzdol.

PRIPRAVE ZA NA POT

Jean-Charles Lombard:

Jean-Charles Lombard, rojen 1939, v Valence/Drôme v Franciji. Studiral je germanistiko na lionski in grenobelski univerzi. Piše liriko (Tvoj prostor, 1963, Bivališča, 1965), 1966 je izdal ciklus Priprave za na pot v skupni zbirki s Kovičem in Italijanom Morandinijem. Zbirko je izdal Forum Stadtpark v Gradcu, kjer je bil pesnik tedaj direktor Francoskega kulturnega centra. Poleg lirike piše eseje (Gottfried Benn, 1965, Heinrich von Kleist) in kratko prozo. Zdaj je direktor Francoskega kulturnega centra v Ljubljani.

1.

Samo zvonkljajoče cunje:
 zvezda — kozmos — konstelacija —
 mah — potok.
 Venec koral varuje v svoji laguni
 zmešnjavo jezikov babilonskega stolpa.
 »Odtrgal sem grozd tvojih ust,«
 je rekel Salomon,
 »in ti si bila moja gazela.«
 Sleherna beseda je krogla,
 ki ubije vrtnico,
 njena barva je bil vonj.

Sleherna beseda: jarem — na vratu premaganca,
uklenjeno bivanje — zgoščenost zmote

Sleherna beseda: Živi ogenj-dinamit-nagrobni kamen —
goli, vase usmerjeni, nedotakljivi živec
nebeške arhitekture.

Na živo globino
bo treba pognati blatno ladjo,
da očisti morje.

2.

Zemlja ima samo vonj
laži z roba gričev,
odkoder prihaja dim
na perutih ptic.

Zemlja ima samo vonj,
ki ji ga zapuščamo,
niz očitkov vesti,
prazni avtobusi.

Vse tja do ptic, vreščočih
v strmoglavljenem letu, ki se požirajo
v brezkrvni vodi bazenov.

Kaj zemlja,
ko že ena sama cvetica
prežene temo.

3.

Kopati grobove;
jih zasipati s cvetjem,
počivati na sistemih;
odrevenelost besed;
To je preveč za eno samo življenje
in premalo za človeka.

Še tako sklenjene dlani
prepuščajo vodo,
trenutek pred odhodom.
Pesek uhaja med prsti
in morje je brez jader

Premalo je za človeka
in preveč za eno samo življenje
le trpkost v kletki,
ki ne ve za rešetke;
le obzorje, za katero ne veš
komaj sluteni horizont,
ki odmika
svoj zaželeni,
posmehljiv obraz.

Odreči se:
nesprejemljivo za živega.
Senci zadostuje.

4.

Razpadajoči večer.
Mladi rastoči dan,
list reke.
Ali smo ga znali doživeti?

In peteline, ki se grbijo
na robu rdečih streh,
jih bomo znali razumeti?

Razbitine src.
Na zidu zavetišča
še vedno nočna luč.
Bodo našla nazaj?

Srca, ki ne verjamejo več tišini.

5.

Ponavljajoča se večnost
valov:
valeče se steklo
pod tolikerimi slepimi pogledi.
Težki kol za trtje —
sok stiskalnice:
piti sebe.
klada — kamen — pesek.
Tudi jaz: grič.

Ujeti bežeči prostor
v varljivem gibanju
žic, ki jih opazuješ iz vlaka.

Naposled le potegniti
pravo zasilno zavoro;
ustaviti brezkončni mimohod.

Nič ne rečeš:
v tej ječi rojenemu
bo pogled, če prideš nekoč iz nje,
zaznamovan s senco rešetk,
ki parajo sonce.

In kaj je življenje v koscih?

Pogum? Pojem iz retorike.

6.

Korenine istega drevesa —
vozli obstajanja,
ponovitve enega samega debla.
V soku in vonju
teža: sovraštvo.

Iz oči v oči — tkivo istega vlakna —
in vendar drugačno — nasprotujoče si v sreči.

Kamen išče v dežju
vrata svojim solzam,
veja v pesmi ptic
razlog za gnezdo,
hudournik v strmini
opravičilo za razdejanje.
Dan pozablja nase
v pričakovanju zarje.

7.

Ne zahtevajte od ljudi več kot to, da žive.
Zamotane štrene njihovih vročih molitev
ne sežejo dlje od povešenih rok.

Ne odpirajte src — poštних uradov
nerazvozljivim znakom,
ki ne bodo nikoliko potešili
žgočega tlaka dneva.

Ne zahtevajte od ljudi več kot to, da žive:
prozorna hiša, v kateri prebivajo,
ne da bi jo videli.

Prevedel Ivan Minatti